

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2572/2022
06.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „Pott Werner & Weber“ д.о.о. Прокупље, чији је пуномоћник Тања Минчић Марковић, адвокат из ..., против туженог АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Саша Чупић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 293/19 од 13.02.2020. године, у седници одржаној 06.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 293/19 од 13.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 293/19 од 13.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1796/18 од 09.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му, на име дуга за пружене услуге одвожења и депоновања комуналног отпада за период од априла 2016. године до фебруара 2017. године исплати 6.658,98 динара, са законском затезном каматом од 20.03.2017. године. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 43.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 293/19 од 13.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права ни неуједначена судска пракса. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради дуга, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службеном гласнику РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојне исправе у овој правној ствари поднет је 31.03.2017. године, ради дуга, а вредност предмета спора је 6.658,98 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу

члана 154. став 1. ЗПП, због чега је на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић